

Tänuikkusest meie inimeste seas

Austatud kaasmaalased!

On olemas üks koht. Kui selle koha peale mõtlen, valutab mu süda ning soovin, et keegi sinna eales sattuma ei peaks. See koht on üks suur must masenduse auk.

Siiani tunnen, et võlgnen kogu tänu ühele heale inimesele, kes mind sellest august välja aitas. Nimelt palus ta mind kord, et räägiksin talle iga päev ühest asjast, mis mind hetkekski rõõmustas. Ainult ühest väikesest asjast. Esialgu tundus see mulle tobe. Aga üsna pea olin lausa hasardis ning kirjutasin üles ohjeldamatul viisi asju, mis mind rõõmsaks tegid: lepatriinu mu kinganinal, kuldne kevadpäike, magus iirisekomm, mis hammaste vahele kinni jääma kippus. See sai mulle harjumuseks.

Nüüdki püüan iga päev leida oma elust asju, mille eest tänulik olla. Need ei pea olema suured ja uhked asjad, mille välja mõtlemiseks peaksin filosofoerima pikki öid rasketel teemadel. Need on väikesed asjad. Olen tänulik, et mul on äge ja motiveeriv kool. Olen tänulik ilusa talveilma eest, klassiõe kallistuse eest ja oma armsa kassi eest, kes mu kõrval tasa nurrub. Ja see rõõm, mis täidab mu südame, kui mõtlen kõige peale, mille eest mul on tänulik olla! Nii suuri sõnu ei ole veel meie kaunisse emakeelde välja mõeldud, et seda tunnet kirjeldada võiksin. Vahel läheb mul aga meelest olla tänulik ja eneselegi märkamatult libisen taas sellesse halli ja muserdavasse auku, kus kogu maailma raskus surub õlgadele ning päevad ja nädalad sulavad kokku üheks lõpmatult pikaks ajamassiks.

Miks ma sellest kõigest räägin? Viskan õhku ühe kõrvalepõikava küsimuse – „Kuidas kirjeldada tüüpilist eestlast?“. Millised on esimesed sõnad, mis pähe tulevad? Kas näiteks *kinnine*, *pessimistlik*, *kõige üle vinguv*? Ma ei tea, kas see tuleneb sajanditepikkusest põlvkondlikust traumast, mis on sundinud meie rahva nii endassesulgunuks ja melanhoolseks, või on see hoopiski kartus erineda ja olla üle meile nii loomuomaseks saanud tagasihoidlikkusest – kartus väljendada oma tundeid, sest äkki keegi vaatab meile veidralt. Sest eestlased on ju kinnised, tasased ja ratsionaalsed. Seesugune olemus aga pärsib võimalust olla avatud südamega. Avatud südamest tuleneb aga tänuikkus.

Mul on üks suur soov. Üle kõigist suurtest tunnetest ja mõtetest on üks asi, mida tahaksin, et Eesti inimesed rohkem väljendaksid. Selleks on tänuikkus. Nõnda lihtne asi. Ja ometi nii suur ja mitte alati teostatav.

Minu kõne on palve minu inimestele. Eesti inimestele.

Soovin, et sel vabariigi aastapäeval jätaksid minu inimesed jätta kõrvale kriitika, viha, pettumuse ja mured. Ka valupunktide ja murede jaoks peab olema oma koht ja aeg. Kuid sel vabariigi aastapäeval soovin näha inimestes midagi muud. Ma soovin, et inimesed leiaksid endas üles tänuikkuse. Tahan näha, et minu inimesed suudavad olla üle hirmust ja valust. Tahan näha, et minu inimesed on sel suurel päeval tänulikud kõige eest, mis neil on, mitte solvunud selle pärast, mida neil pole. Tahan näha, et ka siis, kui minu inimeste hinge kriibib valu, ärritus ja pettumustunne, suudavad nad vaadata sellest kaugemale. Tahan, et minu inimesed mõistaksid, et hoolimata kõigist raskustest on nende ümber alles kogu maailma ilu ja rõõm ja headus.

Usun, et kui igäiks meist leiab endas jõudu märgata argiseid, lausa labaselt lihtsaid häid asju enda ümber, suudame murda selle iganenud, „tüüpilise eestlase“ malli. Tahan elada Eestis, kus iga inimene tahab ja suudab tunda puhast, võltsimatut ja siirast rõõmu maailmast, kus me elame.

Seega ma palun teid, head Eesti inimesed, näidake üles tänulikkust! Hinnake ilusat ja head enese ümber ka siis, kui kõik paistab lõputu hallina. Pingutage koos avameelsema ja tänulikuma ühiskonna nimel. Ja mis kõige tähtsam - öelgem kaaslasele, et me armastame neid, et me hindame neid. Öelgem ka siis, kui see tekitab kohmetust. Sellisel juhul öelgem enamgi! Ärgem laskem eestlaslikul tagasihoidlikkusel endast võitu saada. Ja püüdkem olla tänulikud kõige eest, mida meie Eestil – mida maailmal – meile pakkuda on.

Kaunist pidupäeva!

Ma tänan kuulamast!

Elisabeth Sild

10.H